

Stop Time

Byl jsem z toho všeho dost hotovej. Potěšil mě pohled z Francie, kterej mi poslala Petra. Její rodiče byli festovní frankofilové a do Francie jezdili každěj rok, P# taky. Měli tam hromadu známějch, její brácha Filip tam i studoval. Myslím, že v Dijonu. Pohled jsem si prohlížel snad 10× denně, nikdy mi nikdo z Francie nenapsal. Byla tam zvláštní stavba; až po čase jsem zjistil, že je to holubník, a divil se, co všechno se člověku může líbit... Vídal jsem se vlastně jen s Pavlem. Hráli jsme o 106. Zkoušeli jsme, protože jsme chtěli nahrát nějaký písničky na kazetu a udělat konečně tu „díru do světa“, jak jsme si vytrvale jeden druhému slibovali.

Nahráli jsme si zkušební kazetu, abysme věděli, jak to zní. Docela to šlo, ale chtělo to lepší záznam. Pavlův známěj, kudrnatěj blond'ák Petr Svoboda, měl doma všechno potřebný. První týden v červenci jsem si od školníka našeho gymplu půjčil dvanáctistrunku Furch, protože ta Pavlova překližková hrůza stála za houby, a vyrazil k Petrovi. Pavel už tam byl. Oba jsme se cítili jako fakt hustý profici – všude byly dráty a mikrofony a nějaký přístroje. Sedli jsme na židle a teprve v průběhu zjišťovali, jaká je to dřina. Nahrávali jsme, poslouchali, mazali ... a pořád a znovu dokola. Když jsme jednu písničku nahrávali 16×, už jsme se jen bezmocně chechtali. Večer jsme měli aspoň něco hotovo a další den jsme to dorazili. Byli jsme hotoví, doslova i obrazně. Ale kazeta byla na světě a byly tam jen naše vlastní věci, moje a dvě Pavlovy. Mohli jsme na sebe být pyšný. A taky jsme byli. A dali si na tu slávu fínskou vodku, která měla v mrazáku dost a dost času skoro zmrznout. Vypili jsme tu flašku celou – na zdar nahrávky i nás samotnejch. A taky na zdraví.

Další kamarád z gymplu, taky Pavel (budu mu říkat Pavel 2, OK?), nám na tu kazetu udělal obal. Na svou dobu byl dost dobrej, Pavel 2 taky na PC docela dost válel, v každým případě já jsem to neuměl ani zapnout. Tehdy. Všechno má svůj čas, jak už jsem tady jednou říkal. Nakonec jsme se s počítačem seznámili dost dobře a ku prospěchu obou... Ale nebudu předbíhat.

Album dostalo název „Vyznání dívčím očím“ a byla to podle těch, co to poslouchali, *síla*. Prodali jsme těch kazet docela hodně, doma jsem na dvojčeti v jednom kuse kopíroval další a další kazety a Pavel na tom byl podobně. Pořád jsme kupovali nový prázdný kazety. Měli jsme pak na pivo a na struny – nic jinýho nebylo ani potřeba, teda já to nepotřeboval. Co dělal s penězma Pavel, to nevím. Byla to jeho věc.

Jo, aspoň jsem měl co dělat, ale stejně jsem pořád myslel na M#, která odjela někam s rodiči. Bylo mi smutno. Ale nemohl jsem to přece vykládat lidem okolo, protože jsem chtěl bejt tvrdej a oni taky. Nechtěl jsem tu všeobjímající lež kazit. To jen v písničkách jsem si vyléval srdce.

Vyznání dívčím očím

**Kolik dívčích očí za ta léta znám
Kolik bylo písní stěží spočítám
Tmou mi znějí nad ránem než se rozední
Ani tahle z písní není poslední**

**Já vím že mi nikdy nepovíte
o čem při písničkách sníte
Já vím – to tajemství vám nesmí nikdo brát
Snad kousek štěstí a své radosti z krásy
smím vám dát**

**Kolik dívčích očí za ta léta znám
Uprostřed těch tváří pořád vlastně sám
Nezlomený v kolenou táhnu řetěz dní
Kdo ví jestli tahle snad není poslední**

Já vím ... dát

O kazetu byl zájem, nějak se objevily všechny ty věrné duše, které chodily na vystoupení nebo jen tak na lavičku, prostě všude tam, kde se hrálo. Michal i Pavel kopírovali kazety a obaly a tak trochu vnucovali své dílo všem, kteří dostatečně rozhodně neprojeví svůj nezáměr o nabízený obchod. Hodně kazet také jen tak rozdali. Jednou kohosi napadlo, že by mohli hrát na Karlově mostě, kde se tenkrát ještě nemusel platit nájem za místo a nebylo ani třeba mít povolení. Šli tam hned další den a vydělali si za večer asi 2 stovky. Matka Michalovi řikala, že je to normální žebrota, když jí řekl, kam se chystají. Ale s tím nesouhlasil, žebrota podle něj bylo to, když někdo jen seděl a čekal, co mu kdo dá. Hrál se tam dobře a chodili tam lidé, kteří chtěli poslouchat, chtěli být při tom. Další dny už si vydělali víc a Michal si koupil elektronickou ladičku. Měli oba vysloveně dobré pocity. Nechodili tam kvůli penězům, i když se jich samozřejmě nezříkali. Zpěvačky zmizely, zbyli jen oni dva, hrálo a zpívalo jim to dobře a navíc je na mostě poslouchali i docela cizí lidé, kterých den ode dne přibývalo. Hráli a Michal myslel na Míšu, která byla daleko. Nemohl si pomoci. Asi to tak mělo být.

Jo, na tu dovolenou s našima jsem nakonec jel. Stornovat se totiž daly jen poukazy na jídlo, na pobyt ne. A tak jsem měl postel, ale neměl jsem jídlo, jenže máma mi řekla, že to doplatí až tam a ať klidně jedu. Asi věděla, že jsem v háji, že s nima jedu proto, že jinak nemám kam ani s kým. Doma jsem neměl co dělat a takhle jsem mohl aspoň řídit, což mě bavilo. Jeli jsme do Rožnova pod Radhoštěm, že budeme chodit na túry a tak. Když jsme vyjžděli, lilo jako z konve. A dálnice na Brno byla plná Němců, *dederónů*, který nedávno přisedli z těch svejch trabantů a wartburgů do pořádnějších aut a jezdili, jako by jim narostly křídla. Byli zvyklí jezdit s plynem na zemi, ale plyn na zemi u golfa nebo bavoráka je oproti trabantu dost rozdílný. Snad každých 500 metrů byla bouračka, protože někteří magoři předjížděli i tam, kde to odporovalo pudu sebezáchovy. Všichni Germáni jeli do Brna na závody motorek. Dost jich tam nedojelo. Dost jich nedojelo už nikdy nikam. D1 – dálnice smrti: už tehdy a vlastně pořád.

Lilo a kolona buď jela krokem, nebo nadobro stála. Připadal jsem si jako v klipu „Everybody Hurts“ od R. E. M.. Tam je taky kolona aut a lidi nevědí, kdy a jestli vůbec pojedou. Nakonec se jeden chlápek sebere a prostě tam to auto nechá, odejde a nikdy se nevrátí. Za Brnem už to bylo v pohodě, a tak jsme v pořád stejným slejváku dojeli do kempu na kraji Rožnova. Dali nám modrou chatičku a já vybalil svých asi 15 knížek a začal číst. Vybalovat věci se mi nechtělo. Na jídlo se chodilo do kempový hospody, točili tam Radegasta, kterej tehdy ještě byl dobrej, a tak jsem tam chodil na pivo, po večeři jsem tam zůstával a pil a čuměl do blba. Máma o mě měla strach, že moc pijů, ale mně to bylo jedno, jak tak synům bývají ukradený obavy jejich matek. A nepil jsem nijak moc.

Chodili jsme po horách a já jsem nemluvil, jen jsem šlapal a mlčel. Měl jsem *stop-time*, pomlku. Nakonec to byla prima dovolená. Byli jsme taky na Slovensku, v tom novým nezávislým státě, kde ještě platily český drobáky. Bankovky už měli okolkovaný, a tak tam všichni Češi jezdili s kilama mincí a všichni cinkali jak kasičky. Byli jsme v Súlovských skalách a taky v Bytči. Vařili tam hnusný pivo Popper. Vzpomněl jsem si tam na Otu Pavla, kterej se vlastním jménem jmenoval jako to pivo. Hodně jsem četl. Když jsme jeli zpátky, zase lilo. To léto lilo snad furt.

Když jsme se vrátili, byli jsme asi tejdenn doma a pak vyrazili do Německa, na návštěvu známých. Jedni bydleli v Berlíně a druzí v přístavu Rostock. Jeli jsme nocí a viděli kurvy v Dubí, jak se nabízej. Některý ty holky byly hezký a nebýt těch gest a hadrů, vypadaly i docela jemně. Taky tam ale byly skoro lochneský příšery – stejně jetý a možná i stejně starý. Když jsme kdesi před Berlínem ráno udělali pauzu, auto nechtělo nastartovat. Pak si dalo říct, ale měl jsem z toho stejně dost divnej pocit. Řídil jsem auto ranním Berlínem, koukal jsem na Němce, jak disciplinovaně jedou ranní špičkou, nárazník na nárazníku, a myslel na to, že v tomhle městě prostě musím zabloudit. Ale nezabloudil jsem, značení a všechno bylo v pořádku. Teda až na auto.

Dojeli jsme před jejich barák v městečku Neuenhagen a auto už pak nešlo nastartovat. Normálně nahlas jsem mu domlouval, ale sralo na mě. Neříkalo nic, jak to tak auta dělají. Naši to nechali na mě, ať to vyřídím. Asi mě chtěli zaměstnat. Baba, u který jsme měli bydlet, zavolala odtahovku. Za 6 kiláků k servisu si řekli 125 marek. Západních, Německo už bylo jenom jedno. V servisu auto opravili během 20 minut, byla prasklá membrána v benzínový pumpě. Byli ochotný, slušný a k mému překvapení jim moje němčina připadala docela normální a srozumitelná. Táta, kterej tam byl se mnou, německy neuměl ani slovo. Šéf servisu pak pravil: „Das Auto ist schon fertig. So... es wurde fünfzig Mark mit der Rechnung oder nur dreißig ohne Rechnung“. Bylo to jasný. Na co by nám byl účet ze servisu, když jsme chtěli jet hned pryč? Dal jsem si to *ohne Rechnung*.

Elfriede, to byla ta ženská, babiččina kamarádka, u který jsme bydleli, nás přesvědčila, ať si prohlídneme Berlín, ať si uděláme „schön Tag“. Jo, proč ne, potřeboval jsem pár pěkných dní a 1 je

mnohem víc než žádnej. Mezitím jsme se dohodli, že do Rostocku už nepojedeme, protože auto stejně asi potřebovalo větší prohlídku, aby se mu dalo věřit. Pořád se chovalo trochu divně. A na prohlídku v německém servisu jsme neměli. Elfriede nám dala 100 DM, aby se nám v Berlíně aspoň trochu líbilo. Auto jsme nechali stát v Neuenhagen a vyrazili do města příměstskou dráhou S-Bahn, dojeli jsme na stanici ZOO a rázem jsme byli jak v tý knížce. Feťáci, děvky a jiný podivný existence fakticky na každém kroku. Ale byl to prostě kolorit všech velkej měst v Evropě a časem tenhle ksindl dorazil i do Prahy. Jenže tehdy to ještě bylo pro nás překvapení. Je to jako když poprvé uvidíte na zemi ležet člověka – zkoumáte, co mu je, jestli není mrtvej a tak. A když už jich vidíte každěj tejdén pár, normálně je necháte a jdete dál. Nezájem. Každěj časem nějak otupí a neřeší něco, co řešit stejně nemůže.

Ale jinak byl Berlín hezkej, čistej a takovej německy upravenej. Důstojnej a někde zase docela americky praštěnej. Chodili jsme po Kurfürstendamm, největší tepně bývalýho Západního Berlína, a já myslel na knížky J. M. Simmela a hledal jsem bar, o kterým několikrát psal. Ale buď tam vůbec nikdy nebyl, nebo jsem špatně hledal. Koupili jsme si pár blbostí a jeli do Charlottenburgu, což bylo fakt honosný sídlo německýho císaře, něco jako německý Versailles. Byl tam kromě zámku taky park a v něm veverka, který žraly z ruky. Táta jednu vyfotil, jak sedí bráchovi na rameni. A pak jsme se ještě pěšky courali po městě a cítili vůni pekáren a cukráren, vůni Bäckerei und Konditorei, který mají Němci tak rádi. Viděl jsem Reichstag v lešení a taky zbytek betonový zdi. Taky jsem pil pivo a na plechovce byl znak Berlína, hnědej medvěd. Na M# jsem myslel málo, jen asi 6× za hodinu...

Další den jsme jeli směrem domů. Máma ráno zavolala těm známým, že nepřijedeme, že máme něco s autem a vracíme se. Ráno jsme vyjeli. Kodrcali jsme po východoněmecký panelový dálnici, byly teprve 2 roky po jednocení Deutschlandu a ještě nestačili ty panely pokrýt tím západním superhladkým asfaltem. Zastavili jsme v Drážďanech, protože jsme přes ně stejně projížděli. Byla odpolední špička a bylo to dost hustý, ale ani jednou jsem nezabloudil.

V centru města právě začínala oprava vybombardovanýho kostela, kterej tam trčel od konce války. Někteří lidi nadávali, že se to opravovat nemá, že je to jako památník. Ale památník zničenýho města je podle mě morbidní. Nevím, kdo může chtít mít uprostřed města ohořelou ruinu... A vůbec, už tehdy jsem si začal myslet, že by se s tím věčným připomínáním války mělo už konečně přestat. Už mě to prostě sralo. Místo abychom se dívali dopředu, pořád jsme se vrtali a vrtáme v tom, co bylo. Furt někde nějaký připomínání zločinů nacismu nebo komunismu. Už bych to prostě nechal tak, Napoleona taky nikdo dennodenně nepřipomíná, ne? Stejně s tím nikdo nic nemůže udělat, nemůže změnit to, co bylo.

V Drážďanech jsme utratili poslední peníze, máma si koupila boty, táta nějaký kalhoty a brácha, kterému tehdy bylo 14, si koupil skvělej model trabanta, symbolu DDR. Trabant byl oranžovej a kovovej, což byla sranda, protože model byl z lepšího materiálu než originál. Já jsem si koupil nějaký prázdný kazety, protože jsem tehdy v jednom kuse někde něco nahrával, a pro M# fialovou plyšovou krávu, která se mi líbila. Nevím, jestli ji ještě má. Asi spíš ne. A pak už byl konec, byli jsme doma. Babička se divila, proč jsme se vrátili tak brzo. Vysvětlili jsme jí příhodu s autem. A tak dále. Byli jsme rodina a byli jsme spolu. Aspoň to.

Odvezl jsem auto do servisu a ukázalo se, že ten předchozí mechanik, jistej Velingr, z něj kradl součástky a dával tam starý. Nebylo divu, že auto bylo nemocný. Ale pan Šťastný ho za pár dní a asi za 3 tisíce dal dohromady tak, že začalo jezdit líp než nový. Auto bylo zase zdravý a já měl radost. I malá radost stála v tom blbým létě za to. A kdo hledá, najde. Už jsem pak jezdil jen k panu Šťastnému a táta se o auto přestal starat. Neměl čas a ani moc zájem, auto pro něj bylo kus plechu, ale já ho měl rád. Vážně, jde to, i když to někomu připadá úplně praštěný. Co je mi do nich?

Prázdniny byly v půlce, M# s oddílem gymnastiky v Paříži a já byl z tí samoty a bezmoci úplně v háji. Furt jsem se toho nemohl zbavit. Týden jsem nedělal vůbec nic, kromě chlastání piva. Musel jsem se do něčeho pustit. A tak jsme s Pavlem 2, kterej měl vlastní auto, starou červenou škodovku z roku 1977, tu, kterou jsme po posledním zvonění převázeli naraženej sud, vydali na takovej auto-vandr. Vymysleli jsme to v Počernicích v hospodě u Voháků, kde jsem se taky rozhodl, že začnu sbírat půllitry a rovnou z fleku jeden ukradl. Chtěli jsme jet na jih a byli jsme oba v depresi, protože s P#2 se před pár dny rozešla jeho holka, moje spolužačka Monika. Monika byla někdy dobrá, někdy na zabití, ale tak jako tak se k němu nehodila, protože on byl odjakživa typickej rodinnej typ.

Jeli jsme teda do Jižních Čech. Měli jsme se tam stavit za Pavlem, kterej byl s Radkou a rodiči na dovolené, a taky jsem se chtěl podívat za M# na ten tábor, kam jsem měl jet a nakonec nejel. P#2 se zas chtěl stavit za Monikou na jiným táboře. Prostě jsme se rozhodli, že svou návštěvou zprudíme pár lidí, protože jsme neměli co dělat a oni se dostatečně nebránili tomu, že přijedeme. Ukončit jsme to chtěli na táboře u Silvie, další spolužačky, která patřila mezi ty věrný duše přítomný na každým hraní. Vypadalo to na vyloženě nostalgickou a depresivní cestu. Jenže každá cesta je lepší než trčet na místě...

Jeli jsme červeným polovrakem s děravou podlahou a bylo nám dobře, protože když P#2 začal myslet na Moniku nebo já na Míšu, mohli jsme o tom mluvit nahlas. Nic jsme na sebe nehráli a hodiny jsme o tom kecali. Samozřejmě to bylo naprosto na nic, protože vyřešit jsme to nemohli. Možná nám o žádný řešení ani nešlo, jen jsme se v tom s gustem babrali. Jeli jsme pomalu (jinak to stejně nešlo) a koukali ven, na všechny ty lesy, silnice, pole, lidi, auta, vodu, domy... Napřed jsme jeli na tábor za

M#, ale vůbec jsme ji nemohli najít. Teda hlavně ten tábor. Kolem Hrachova, jak se ta ves jmenovala, byly tábory asi 4 a teprve potřetí jsme se trefili. Červený auto neprotestovalo ani proti jízdě po polních a lesních cestách. Asi bylo zvyklý. Mělo toho za sebou už na první pohled dost.

M# s námi mluvila asi 5 minut a už ji někdo někam volal, pak zas přišla, ale možná jen proto, aby nám řekla, že za chvíli jdou na vycházku. Moc nadšeně s náma nemluvila, možná jsme jí něčím štvali. Nebo já. P#2 se někam vypařil a já měl chvíli, kdy jsme s M# byli sami. Posmutněla a nic neříkala. A já taky mlčel, protože jsem se neodvážil říct ani půlku z toho, co jsem si cestou připravil. Připravil jsem si úplnej proslov. Chtěl jsem jí říct, že se bez ní mám dost blbě, že mi chybí na každým kroku, že jí prostě pořád mám rád a asi jí i miluju. Jenže mi to nějak nešlo říct, a tak jsem doufal, že to třeba pozná sama. Asi to nepoznala. A P#2 přišel, M# odešla s dětma na procházku a my mohli jet.

Bylo skoro zbytečný na ten tábor za M# jezdit, ujeli jsme víc kilometrů, než jsme si řekli slov. Šli jsme na pivo a já ukradl svůj druhý půllitr, Platan. Pak jsme seděli pod lípou u krásný venkovský hospody a nechtělo se nám nikam. Byl jsem v *děčku*, v depresi, a asi nakazil i P#2. Ale nemohl jsem přece čekat, že se mi M# vrhne kolem krku a řekne, že se mi ten rozchod jenom zdál... Jako představa to ovšem nebylo vůbec špatný. Představy jsou málokdy špatný. A skoro nikdy se nesplní. Vůbec nikdy se nesplní.

Jeli jsme dál. Kdesi u Mladý Vožice jsme měli v plánu navštívit Pavla a taky tam přespat. Ale ještě před tím jsme se zastavili na táboře u Moniky. Taky jsme to dost pracně hledali. Ten tábor byl úplně hnusnej – na kraji uschlýho pole, v hliněným prachu stály stany bez podsady, pro vodu se chodilo někam do horoucích pekel a na hajzl do lesa. Fakt idyla – takhle si nějak dodnes představuju utečenecekej lágr někde v Africe. Monika se s námi bavila normálně, ale taky to nebylo žádný srdceryvný přivítání. Proč by taky zrovna nás měl někdo bůhvíjak vítat? Ostatně možná byl i úspěch, že rovnou všichni ti lidi neřekli, že nemáme jezdit. Blbli jsme tam s dětma, Monika vedla oddíl asi deseti- až dvanáctiletých dětí. Jedním z těch dětí byla taky Lucka Vondráčková, která tehdy uváděla v TV dětskou hitparádu Marmeláda. Překvapilo mě, jak je ta holka úplně normální, jak nedělá hvězdu. Hodil jsem jí do rybníka a místo toho, aby se urazila, pokrčovala s námi ve všeobecný bitce. Aspoň něco bylo ten den dobrý kromě novýho půllitru a jeho náplně. Dali nám taky nějaký jídlo, a když už jsme měli dojem, že nás tam mají dost, odjeli jsme a řekli, že se možná ještě stavíme.

Dorazili jsme k Pavlovi, bylo to jen pár kilometrů. Radka se tvářila jako usušená ropucha, takže jako obvykle. Pavel byl vždycky tak trochu pod pantoflem, a když byl s ní, byl vlastně vždycky divnej, takže když jsme mu říkali, ať s námi jde na pivo, musel se jít zeptat. Jasně, že mu to zakázala. Prý se půjdou koupat do rybníka a ať jdeme s nimi, ale to se zase nechtělo nám, protože Radku jsme

nemuseli ani já, ani P#2. Jeli jsme na to pivo do Vožice. Autem. Nějak jsme neřešili, že třeba přijdeme o řidičáky. Byli jsme blbí. A bylo nám to hlavně úplně jedno.

Z nějakýho podezřelýho hotelu s hroznou umakartovou recepcí P#2 volal domů, jako že jsme v pořádku a tak. Mobil tehdy mělo jen pár milionářů. Já jsem domů nevolal. Potom jsme se začali shánět po hospodě, ale nikde nic. Až v jedny ulici zasvítíl neon Samson. Ta hospoda byla úžasná – pivo, tácky, púllitry, ubrusy, kalendář, všechno Samson. Čisto jak v operačním sále. Púllitr jsem vysomroval zadarmo, normálně mi ho dali. Bylo mi hloupý v tak pěkný hospodě krást. Vypili jsme každej asi 7 piv a pak nás vyhodili, že zavírají. Šli jsme k autu a dohadovali se, kdo bude řídit. Ani jeden z nás totiž nechtěl. Zavrhlí jsme možnost, že budeme spát někde v parku a stříhli si. Prohrál jsem a P#2 mi hodil klíčky. Nikdy jsem neřídil po pití. Ale každá zkušenost je dobrá. Když jsem vyjel z města, začal jsem pokřikovat, že hovno vidím. „Si rozsvít!“ pravil můj spolujezdec... Vysloveně povedený večer. Bylo nám vlastně docela fajn. Kromě toho, že nás nikdo neměl rád.

Když jsme přistáli zase u Pavla, všichni už asi spali. Vybalil jsem kytaru a chvíli jsem hrál u opuštěnýho dohasínajícího ohně, pak jsme lehli do auta a spali. Prvně v životě jsem spal v autě. Nic moc. Ráno jsem byl v tom baráku, kde byl Pavel s rodiči, Radkou a známými, a ze záchodu jsem slyšel v kuchyni hlas, kterej mě přesvědčil o tom, že bysme s P#2 měli změnit působiště. Z kuchyně se totiž ozvalo: „Hele, Pavle, jestli ti tví dva kamarádi chtějí kafe, tak už není...! A vůbec, co tady chtějí?“ Nebyli jsme evidentně vítaní hosté. Byl čas balit. Zabralo nám to asi 2 minuty a chladné rozloučení s těmi, kdo nás tam nechtěli, asi 15 vteřin. Mířili jsme k Táboru.

„Běží liška k Táboru...“, zpívali si v autě. Byl krásný nový den, skoro jako z nějaké reklamy. Snídani si koupili v nějakém konzumu, jedli na schodech vesnické samoobsluhy, nepochybně vybudované brigádníky v Akci Z, pili mléko a plánovali, co dnes budou dělat. Naráželi na problém, že totiž když člověk nic nemusí, neví ani, co by chtěl a mohl. Nakonec se domluvili, že prostě pojedou za Silvií na tábor a tam se uvidí. Když Pavel Druhý otáčel auto, David si všiml, že neblinkají přední blikáče. Po chvíli společně přišli na to, že někdo vytrhal ze světél dráty; nejspíš děti v rámci včerejší bitky na Moničině táboře. Michal to poměrně rychle opravil a pak celou dobu řídil. Chvíli se pak smáli tomu, jak včera ještě k tomu, že nejeli zrovna střízlívi, nefungovaly blinkry. Ještě že je nezastavila policejní hlídka. A tak dále.

Poslední tábor jsme našli hladce, protože ve vesnici jsme potkali hlavního vedoucího, kterýho jsem už znal. Byl to policajt, říkalo se mu Medvěd a vedl pionýry. Fakt, ten tábor byl pionýrskéj. A vypadal prostě báječně, mnohem líp než ten utečeneckej lágr, kde byla Monika a kde nám tamější vězni v rámci vzpoury poničili náš vrak. Stany s podsadou, velký ohniště, stožár s vlajkou, jídelna ve srubu, studánka, potok, prostě jak v nějaký Foglarově knížce. Okamžitě si mi tam začalo líbit. Šli jsme

se s nima koupat a večer byl oheň, kde jsem hrál. Kolem ohně byl kruh a nikdo do něj nesměl. Nedalo mi to a zahrál jsem Vlajku. Co myslíte? Jasně, že všichni vstali... A i když si někdy z trampů dělám legraci, tady to bylo krásný a opravdový. Silvii jsem podrobně vylíčil naši anabázi, aby se trochu pobavila. To, že jsme jeli vlastně ze zoufalství, pochopila sama. Zнала mě a znala taky M#.

Když děti odešly spát, seděli jsme s ostatními vedoucíma ve srubu, ještě se hrálo a taky se pil třeboňskej Regent. Prima večer. Dostali jsme stan s podsadou a mohli jsme tam přespat. Noc byla plná hvězd a dokonce i houkaly sovy. Ale možná se mi to jen zdálo. Pořád mi připadalo, že za chvíli nám dá Rikitan budíček a půjdeme lovit bobříky. Prostě foglarovka, který jsem měl tak rád... P#2 trochu brblal, že prej pionýři a tak, ale když jsme si to rozebrali, jako že pionýr automaticky není žádnéj mladej komouš (tedy UŽ není), že jde přece o to, že ty děti mají co dělat, mají kam jet, nechal se přesvědčit. Navíc zrovna tenhle oddíl fungoval celoročně, takže se všichni znali a tábor musel bejt proto ještě lepší.

P#2 ráno musel odjet do Prahy, měl s tátou pracovat na nějakým programu. Ještě jsem byl až do odpoledne na tom táboře a pak šel na autobus, v Táboře přestoupil na vlak a za asi 3 hodiny byl doma. Další den přijel P#2 a přivezl mi kytaru, spacák a věci, který jsem na ten den nepotřeboval. Namazal jsem mu za ten dovoz vodní čerpadlo zelenou vazelínou. Přímo při tom jsme vymysleli, že je v srpnu v Hrádku u Rokycan festival a že bysme tam mohli jet. „Co tady, vole?“ A tak podobně.

Máma mi vyjednala novou brigádu, když ta první jaksi nevyšla... Prvního srpna jsem nastoupil jako brigádník na poště, u doručovatelů. Když jsem byl v zácviku, chodil jsem s paní Wimmerovou, která byla hrozně ukecaná, práci měla na háku, se všema důchodcema, kterým nosila důchod, se znala... A pak jsem začal chodit sám v jiným okrsku. Jenže pak jsem zjistil, že mám okrsky 2, že jsou dovolené a brigádníci makají za víc lidí. Okamžitě jsem si řekl, že na to seru. A jak jsem řekl, tak jsem udělal. Nová brigáda byla ve firmě Honzy Brady, toho mámina známýho, kterej mi přijel před školu říct, že zájezd z Itálie už dávno přijel. Byl to takovej posel špatnejch zpráv, ale pak se ukázalo, že to byla výjimka.

Byl to člověk do jistý míry obdivuhodnej. Tlust'och s plnovousem a mluvil úžasně sprostě. Nikdy neřekl „Jedu do krámu“, ale zásadně odjížděl do hajzlů a prdelí. Byla to sranda. Naprostej chaotik. Vyráběli jsme reklamní předměty, na tužky, přívěšky, otvíráky a jiný krámy jsme tiskli jména firem. Ještě mám doma hromadu zkaženejch propisek. Jednou totiž potřeboval rychle usušit natištěný tužky, a tak je dal ve stojánku na rozpálený akumuláčky. Málokdo má tolik ohnutejch propisek jako já.

Dílna byla v přístavku na jejich zahradě. Vždycky když odjížděl, hodil mi klíče od domu, abych mohl na záchod (říkal to samozřejmě jinak) nebo si vzít pivo. Mohl jsem jich vypít třeba 10,

bylo mu to jedno (to vlastně taky říkal jinak). Někdy mi dal oběd, třeba kance, kterýho porazil autem. Naložil ho do rozmlácenýho formana, nechal uležet a pak jsme ho sežrali. Moc jsem nechápal, jak se může uživit. V jednom kuse volali nějaký zákazníci, že měli mít hotovou zakázku. Nikdy to nebylo. Vždycky do telefonu říkal, že se podívá do díře... a přitom žádnej neměl. Stihli bysme to, ale co máme kdy dělat, to musel vědět hlavně on. Ale dodneška nezkrachoval, tak to asi nějak vycházelo i tehdy. Byl jsem u něj až do půlky září, pak už jsem měl zápis na pedák a musel zařizovat spoustu jinejch věcí jako třeba vstupní lékařskou prohlídku, potvrzení pro vojáky a tak dále. Dal mi docela dost peněz, zvlášť když uvážím, kolik jsem toho u něj prožral a propil...

Jednou v pátek odpoledne odešel Michal z práce dřív a vyrazili s Pavlem Druhým na festival folkové hudby do Hrádku. Jeli pro změnu autem Michlaových rodičů, autem spolehlivě připraveným panem Šťastným. Nemohlo se nic stát. Ovšem sestava posádky slibovala nebývalé zážitky. Jeli samozřejmě Michal a Pavel Druhý, kromě nich Pavel, dvě kytary a také Radka... Jela tam kvůli Pavlovi, asi ho chtěla mít na očích, protože folk jí nic neříkal (ostatně ani jiná hudba) a Michala s Pavlem Druhým neměla ráda. Michal jí proto napočítal zcela speciální taxu za benzín...

Pár dní před tím festivalem jsem zavolał M#, jestli nechce jet s námi na festival do Hrádku. Mohl bych pak případně říct Radce, že se do auta už nevejde. Udělal bych to ochotně a rád. Ale Míša nechtěla a vlastně ani nemohla, protože měla zas někam jet s rodiči, nejspíš na vodu. Sešli jsme se a dal jsem jí tu plyšovou krávu z Německa. Bylo mi smutno a říkal jsem si, že jsem se s ní scházet vůbec neměl.

Do Hrádku jsme jeli po plzeňský dálnici, která končila už v Berouně a nebyla dostavěná. Nemohli jsme najít amfiteátr, ale pak jsme to nějak zvládli. Hrádek je tak malý městečko, že se tam bloudit opravdu nedá. Všude bylo plno lidí a všude se hrálo, a to festival, kterej se jmenoval Muzika, ještě ani nezačal. Znal jsem to ze Svojsic, kde jsem párkrát byl se třídou. Znal jsem to z několika jinejch akcí, kde jsem byl nebo i hrál. Bylo potřeba, aby jeden z nás vzal různý deky nebo cely a karimatky a natlačil se do davu ve vchodu ještě předtím, než otevřou. Po otevření bylo potřeba běžet a obsadit místa na lavičkách, rozložit tam ty věci. Platilo takový nepsaný pravidlo, že kde leží celta, tam nikdo cizí nesmí. Všichni to tehdy ještě dodržovali. Zmákl jsem to a měli jsme místo. Pak jsme šli na pivo, protože hrát se začínalo až asi v 6 večer. Byly 4.

Koncert byl super. A pak jsme šli do tábořiště a tam se hrálo asi do 5 ráno. Překvapilo mě, že 2 holky, který jsem nikdy neviděl, znaly naše písničky. Překvapilo mě, že všichni říkali, jak válíme. Měli jsme praxi z Karlova mostu a odjinud, uměli jsme bavit lidi. Střídali jsme vlastní a cizí věci, P#2 seděl u ohně a poslouchal, zatímco Radka po každé písničce říkala Pavlovi, že už chce jít spát. „Tak jdi...“ říkal jí. Urazila se a šla. Ráno, když se rozednívalo, jsme to zabalili a šli spát na dětský hřiště.

Další den začínal koncert už v 11, tak jsme moc nespali, ale moc nám to ani nevadilo. Další den v noci jsme jeli domů, protože asi 3 minuty po konci koncertu začala hrozná průtrž mračen. Bylo to dobrý.

Celý prázdniny jsem strávil tím, že jsem se zastavil a rozhlížel. Zjistil jsem, že mám přátele nebo aspoň nějaký lidi kolem. Pavla, P#2, z Francie se vrátila taky Petra. Šlo to. Ale večery byly blbý, když všichni někam šli a já seděl doma s kytarou a hrál a skládal jen proto, abych nemusel myslet na to, že je mi smutno. Stejně jsem na to nakonec vždycky myslel. Některý písničky z toho léta mám rád pořád. Některý se mi nelíbily nikdy. Začal jsem praktikovat novou metodu psaní. Psal jsem hodně a taky jsem hodně vyhazoval. Čím víc napíšu, tím víc vyhodím.

Dopisy

**Ještě léto voní
a podzim si už barvy přichystal
Smutky jako zvony zvoní
Příběh skončil – co bude dál**

**Zas tě vidím jako tenkrát
tichou ulicí jako odcházíš
Teď miň už všechno bolí
ale nemysli si že mi nescházíš**

**Dopisy ti píšu
které asi vůbec nechtěla bys číst
A pak je honem zničím
ať neprozradím ničím
že tě pořád všude vidím
a že se trochu stydím
přijít ti to říct**

**Dál ti písni zpívám
Co na tom že je dávno neslyšíš
Často na fotky se dívám
a chci tě zpátky Mít tě blíž**

Opravdu jsem měl fotky. Když jsme jednou s M# v zimě šli do Hvězdy, vytáhl jsem po dlouhý době Zenita, kterýho jsem zdědil po dědovi, a začal jsem zas fotit a sám si zvětšovat fotky. U toho už zůstalo. Fotil jsem pak všechno a všechny. Ale to už jsem myslím říkal.

Taky jsem začal přemýšlet o nový kytáře. Už jsem nechtěl hrát na španělku, chtěl jsem jumbo, nějakou *medvědobijku*. Měl jsem peníze z mostu, kam jsme zase začali chodit, a taky peníze od Honzy z brigády. Něco mi dali naši k narozeninám, něco jsem uškludil z kapesnýho... Těšil jsem se na novou kapitolu. Byl jsem vysokoškolák a brzo budu mít i novou superkytaru.

Byl jsem už úplně velkej kluk. Často jsem vzpomínal, jaký to bylo, když jsem velkej ještě nebyl.